

Prelatens brev (november 2007)

Prelaten oppfordrer oss til å bruke denne månedens liturgiske fester for å fornye det kristne liv. ”Ingen kristen trenger å føle seg ensom, for dersom han deltar i det guddommelige liv ved nåden, er han hele tiden forent med Jesus Kristus og hans hellige Mor.” Han kommenterer også 25-årsjubileet for opprettelsen av personalprelaturet.

23.11.2007

Mine kjære, måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Jeg blir fylt med glede ved å fortelle om vår Faders takknemlighet og glede når Allehelgensdag nærmet seg, den høytiden vi feirer i dag. Han ble også beveget hver gang han betraktet korshymnen som tilskrives apostelen Andreas, hans festdag er den 30. Mellom disse dagene finnes andre minnedager som kan hjelpe oss til å tilpasse vårt åndelige liv til rytmen i Kirkens liturgi, og minnes det den hellige Josemaría rådet oss til når han påpekte at vår bønn bør være liturgisk.[1]

La oss på denne høytid med takknemlighet betrakte de helliges samfunn. Det er en av de trosartikler som vi bekjenner i trosbekjennelsen. Den seirende, lidende og stridende Kirke (den ene Kirke grunnlagt av Kristus i de forskjellige stadier den befinner seg i nå), blir svært

nærværende denne dag. La oss ofte meditere over denne trøstefulle sannhet: ”De hellige utgjør ikke en liten utvalgt klasse, men en talløs skare, som liturgien i dag oppfordrer oss til å vende våre blikk til. I denne flokken finnes ikke bare de offisielle helgener, men også de døpte fra alle tider og folk som har anstrengt seg for å oppfylle Guds vilje med kjærlighet og trofasthet. Vi kjenner verken ansiktet eller navnet på en stor del av dem, men med troens øyne ser vi dem stråle som ærerike stjerner på Guds himmel.”[2]

Ingen kristen trenger å føle seg ensom, for dersom han deltar i det guddommelige liv ved nåden, er han hele tiden forent med Jesus Kristus og hans hellige Mor, samt englene og de salige som har sin glede i Gud i himmelen, med sjelene som renses i skjærsilden og med alle dem som fremdeles vandrer på jorden og med glede kjemper Herrens kamp, som

Den hellige skrift sier.[3] La oss i vår sjel utvikle styrken denne virkelighet gir, og la oss spre denne sannhet i våre samtaler med andre.

Når dere ber, arbeider eller hviler i løpet av dagen, anstrem dere da for å be, arbeide og hvile sammen med Herren og holde deres brødre og søstre over hele verden med selskap, spesielt dem som bor og arbeider på de steder der Kirkens arbeid er vanskelig. Hvor bevisst er du på at mennesker trenger din trofasthet og din broderlighet? Er denne tanken for deg anledning til å opphøye ditt sinn til Gud og til å føle hvor mye det haster med den nye evangeliseringen?

For noen dager siden foretok jeg en kort reise til Kasakhstan for å være sammen med deres søstre og brødre der. Jeg bega meg dit også på deres vegne, med ønsket om å bringe varmen i deres hengivenhet,

kjærlighet og interesse til dem. Støttet av deres bønner arbeider de Gud skje lov med glede og med stort håp for fremtiden. Fruktene begynner allerede å vise seg. Tallet på kvinner og menn som interesserer seg for den katolske tro og Opus Deis ånd stiger. Deres brødre og søstre der drømmer om de tider da Kirken og dermed også Verket kommer til å ha slått rot i hele Sentral-Asia. La oss hjelpe dem i deres apostoliske iver med vår bønn og våre små oppofrelser som ved de helliges samfunn vil bli svært virkningsfulle. Retter vi vår apostoliske iver daglig mot hele verden? Tenker vi på det apostolat som blir gjort i alle land?

Det samme kan sies om dem som arbeider i Russland, Sør-Afrika, India, de nordiske land... på så mange steder i de fem verdensdeler. Bli du ikke, som den hellige Josemaría, ivrig ved tanken på å nå hele verden i dine bønnestunder for

å bringe styrken i din hengivenhet dit? Prøver du å møte hver dag, fra morgen til kveld, med en klar bevissthet om at den nye evangeliseringen og den apostoliske ekspansjonen er alles oppgave, hver enkelt på sitt sted? Jeg innser at jeg stiller mange spørsmål til dere og til meg, men de veller spontant frem siden vi har fått dette oppdraget av Mesteren: *Gå ut og forkynn evangeliet verden over, for hver og en som Gud har skapt!*[4]

Den andre november, på alle sjelers dag, er det selvsagt at vi spesielt tenker på våre nærmeste – medlemmer i Verket, medlemmer i våre respektive familier samt venner og bekjente – som allerede har trådd inn i livet etter dette. Denne dagen kan prester feire tre messer som forbønn for de avdøde. Mange steder har det dessuten blitt en fast tradisjon at de troende pynter graver med blomster og besøker

kirkegårder. La oss følge disse tradisjonene med fromhet og anstrenge oss for å trekke frem den kristne betydningen disse tradisjoner har samt lære andre å følge dem.

Vi kommer også til å feire to høytider midt i måneden som burde hjelpe oss til å styrke vår enhet med paven, ved å be stadig mer intenst for hans person og hans bønneintensjoner og ved uopphørlig be for hans medhjelpere i Kirkens ledelse. Den niende feires festen for Laterankirkens innvielse, Romas domkirke, *Mor og hode for alle kirker i Roma og i verden*, som man kan lese i en innskrift på fasaden. Den attende er det Peters- og Pauluskirkenes innvielsesfest.

La oss vende oss til Gud og be ham om å øke katolikkens kjærlighet til den ene, hellige, katolske, apostoliske og romerske Kirke, som vår Fader likte å understreke. La oss også på

denne måten **med absolutt trofasthet vise vår enhet med paven som er enhet med Peter. Kjærligheten til paven i Roma, skrev den hellige Josemaría, burde være en vakker lidenskap, siden vi ser Kristus i ham.**^[5]

La oss samtidig overfor den kritikk eller ulydighet mot det som paven bestemmer og som vi er vitner til, reagere lik en sønn som virkelig elsker sine foreldre: med en enda sterkere oppslutning om hans bestemmelser og undervisning, med en enda mer hengiven lydighet og med en større anstrengelse for at de personer som vi har kontakt med – og om mulig også massemediene – viser Kristi stedfortreder og Den hellige stol respekt og lojalitet i ord og gjerning. La oss alltid være optimistiske, for Guds ord kan ikke mislykkes. Som Benedikt XVI minner om, ”betror Herren Peter oppdraget med å styrke sine brødre ved løftet

om hans bønn. Peters oppdrag støtter seg på Jesu bønn. Det er dette som gir ham sikkerhet til å holde ut til tross for all menneskelig elendighet.”[6]

21. november, Jomfru Marias fremstilling i templet, innbyr oss til å tenke på Jomfru Marias totale hengivenhet til Gud helt fra hun var barn. Det er en god anledning til grundig å granske våre innerste holdninger: la oss med hele vår sjel ønske å tilhøre Gud fullt og helt. La oss anstrenge oss for å være stadig mer trofaste overfor det kristne kall, som vi har fått i dåpen. La oss i den hensikt tenke på hvor kjærlighetsfullt vi tar imot botens sakrament så ofte vi trenger det. Vi burde lære å overvinne alle slags vanskeligheter for å unngå å utsette det.

Jeg vil også nevne at det var i denne Mariahøytid, natten mellom 21. og 22. november 1937 (for sytti år siden)

at Vår Frue ville gi den hellige Josemaría et synlig tegn på at hun sto ham meget nær i de harde dagene da de flyktet over Pyreneene. Dette tegnet var en forgylt rose av tre, som antakelig hadde tilhørt et alter i den kirken de hadde tilbrakt natten i nærheten av.^[7] La oss forene oss med vår grunnlegger på minnedagen for denne betydningsfulle hendelsen, med dyp takknemlighet mot Gud og vår Mor for deres vedvarende beskyttelse av Kirken, Verket og hver enkelt av oss.

Søndagen deretter, 25. november, er det Kristi Kongefest. Enda en gang fornyer vi vielsen av Opus Dei til Jesu aller helligste og barmhjertige Hjerte, som den hellige Josemaría gjorde for første gang i oktober 1952. Ved denne anledningen ba han spesielt for fred i verden, i Kirken og i sjelene. Denne bønner er like aktuell og presserende, og det kommer den alltid til å være, ettersom

menneskeheten lett fjerner seg fra den vei som leder til Gud og derfor mister både kvinner og menn sjelefreden. Når dere fornyer denne vielsen, be da Jesus om at han må opplyse spesielt forstanden hos dem som styrer de forskjellige land, slik at de engasjerer seg for å fremme fred, den sanne freden: den som begynner i hver enkelts hjerte og sprer seg utover derfra.

Be også for deres brødre som skal diakonvies i Roma dagen før denne høytid. Måtte Herren gjøre dem meget hellige!

Nesten i slutten av måneden, 28. november, kommer vi til å ha gleden av å feire 25-årsdagen for pave Johannes Paul IIs opprettelse av Opus Dei som personalprelatur. Hvor mange minner dukker ikke opp i mitt sinn når jeg tenker på de gaver vi har fått motta fra Gud i disse årene! Først og fremst tenker jeg på vår Fader

som med glede aksepterte å ikke få se sin *spesielle bønneintensjon* gå i oppfyllelse, slik at det kunne virkeliggjøres i hans etterfølgers embetstid. Jeg tenker også på vår høyt elskede don Álvaro's tro og styrke, som støttet seg til den bønn og de ofre som utallige mennesker frembar over hele verden slik at himmelen skulle gi oss dette. Det er viktig for meg å minne om at vi ikke kan se på disse tider som en *gullalder* i Verkets historie i den betydning at man tenker på noe med takknemlighet, men ser på det som noe som tilhører fortiden. Disse tidene burde alltid være aktuelle. Vi kommer til å lykkes med dette ved å være trofaste mot Opus Deis ånd, ved vår intense bønn og med en apostolisk iver som iherdig driver oss videre.

Dere har sikkert fått meddelelse om at vi fra 28. november i år til samme dato i 2008 kommer til å feire et

mariansk år for å ære Jomfru Maria, som **vi finner med et smil langs alle livets veikryss.**^[8] Årsaken er den tidligere nevnte hendelsen, og samtidig å forberede 80-årsjubileet for grunnleggelsen av Verket. Jeg kan forestille meg hvor glade dere ble da dere hørte om denne bestemmelsen. Jeg vil følge i vår høyt elskede don Álvaro's spor (jeg har ikke noe imot å gjenta denne æresbetegnelse), som i 1978 utlyste et *mariansk år* for å forberede Verkets gulljubileum. Den gang ble perioden forlenget ved Guds forsyn til slutten av 1980. La oss gjennomleve dette nye *marianske år* med den ånd som vår Faders første etterfølger formidlet, samme ånd som han personlig hadde sett i den hellige Josemaría. Jeg minner dere om dette med ord tatt fra det familiebrev han skrev 9. januar 1978.

Han fortalte at han på den siste dagen i 1977 ba foran vår grunnleggers hellige relikvier. Han

tenkte på at et år var på vei da man skulle feire Opus Deis gulljubileum, og spurte seg: ”Hva skal vi gjøre slik at vår takksigelse ikke blir et flyktig lysglimt, eller noe som bare uttrykkes med munnen, uten at det viser seg i et vedvarende kvalitetssprang i vår indre kamp, det vil si i en dypere forening med Gud i alt?”

Svaret kom umiddelbart. ”Straks merket jeg (uten behov for mirakuløs inngripen) et klart forslag fra vår Fader for å lede oss på en tydelig måte også i dette året som snart begynte: Gå den snarvei jeg har vist dere for å nærme dere Herren. Mine døtre og sønner, rådet er tydelig: vi tar vår tilflukt til **Jomfruen med det milde navnet Maria**, som vår Fader skrev i *Rosenkransen*. Vi vil elske henne mer, gi henne mer oppmerksomhet. Vi kommer dag for dag til å betro til henne, som er Guds Datter, Mor og Brud og vår Mor, vår

hengivenhets hyllest, slik at hun frembærer den for den hellige Treenighet som et hengivent bevis på vår takknemlighet. Kort sagt: jeg trakk konklusjonen at den mest passende – og Gud mest behagelige – måten å leve denne tiden som en forlenget og ekte takksigelse var å gjøre dette året til et *mariansk år*.”[9]

La oss gjenta et så godt eksempel, ivrige etter å forvandle hver dag i året til en mariansk dag ved den kjærlighet vi viser vår Mor.

Vi avslutter november måned med festen for den hellige Andreas, han som var bror til den fremste blant apostlene og som æres så høyt i østkirkene. La oss vende oss til hans forbønn slik at alle som bærer navnet kristen når full enhet med Peters etterfølger.

Med all min kjærlighet velsigner jeg dere og ber om deres bønner – som vanlig!

Deres Fader,

+ Javier

Roma, 1. november 2007

[1] Jf Den hellige Josemaría, *Veien*, nr. 86.

[2] Benedikt XVI, Preken, 1/11 2006.

[3] Jf 1 Makk 3, 2.

[4] Mk 16, 15.

[5] Den hellige Josemaría, Preken, *Lealtad a la Iglesia*, 4/6 1972.

[6] Benedikt XVI, preken, 29/6 2006.

[7] Jf Andrés Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, bind 2, ss 189-196.

[8] Den hellige Josemaría, Notater tatt under en meditasjon, 11/10 1964.

[9] Don Álvaro del Portillo: *Cartas de familias*, bind 2, nr. 13.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-november-2007/](https://opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-november-2007/)
(20.04.2025)